

РЕШЕНИЕ

№ 3474

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5382** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 22, ал. 7 от Закона за енергетиката (ЗЕ) и чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3).

Образувано е по жалба на [фирма] (сег. наименование [фирма]), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], представлявано заедно от П. Х. и В. Л. С., чрез пълномощник Р. Б., срещу Решение № Ж-283/14.04.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) вр. с чл. 22, ал. 1, т. 5 ЗЕ се дадени следните задължителни указания на [фирма]: 1. в седемдневен срок след получаване на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II, при условията по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) и с преференции по чл. 31 и чл. 32 ЗЕВИ н г-н Т. П. М. за присъединяване на Ф. 30 kWp, предвидена за изграждане в ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място]; 2. в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалноправни разпоредби и постановено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се, че Комисията е смесила

производството по разглеждане на жалби по реда на чл 22 ЗЕ с това по налагане на принудителни административни мерки (ПАМ) по чл. 201 – 204 ЗЕ, като КЕВР не е дала указания по прилагането на закона, а е наложила ПАМ по смисъла на чл. 201, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗЕ. По този начин според жалбоподателя Комисията не е спазила основните процедурни правила по налагане на ПАМ – не е формулирала кое е евентуално установеното нарушение на условията за извършване на лицензионна дейност. Жалбоподателят сочи още, че регулаторният орган не е извършил пълна и обективна преценка на действителната фактическа обстановка и изясняване на обстоятелствата по случая. Соци, че КЕВР смесвала понятията „урбанизирана територия“ и „улегулиран имот“ при прилагането на разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, както и че промяната на предназначението на земеделска земя и одобряването на ПУП-ПЗР не означавало, че имотът попада в урбанизирана територия. Изложени са подробни съображения, аргументиращи поддържаната теза. Твърди, че КЕВР не е спазила принципа на съразмерност по см. на чл. 6 АПК. Исква отмяна на решението. Претендира разности.

Отвeтникът – Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез процесуалния му представител юрк. К., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че Комисията е спазила процедурата по издаването му. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Т. П. М., редовно уведомен, не се явява, не се представлява. От същия е постъпила молба от 24.01.2022 г., в която са изложени съображения за прекратяване на производството поради липса на интерес, вследствие на изпълнение на указанията на КЕВР от страна на [фирма].

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София – град, III отделение, 46-и състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № Е-11Т-00-2/27.01.2021 г., подадена от Т. П. М. срещу [фирма].

Предмет на жалбата е отказ на [фирма] да издаде становище с условията за присъединяване на обект фотоволтаична централа (Ф.) с мощност 30 kWp, находящ се в ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място], заявен при условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ за продажба на произведената електрическа енергия по цена с преференции по чл. 31 и чл. 32 ЗЕВИ. [фирма] не е признало фактите, че заявената Ф. отговаря на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ и е издало Становище с изх. № [ЕГН]/24.09.2020 г. без преференции по чл. 31 и чл. 32, съгл. чл. 25, ал. 1 ЗЕВИ. Като доказателства пред КЕВР жалбоподателят М. е представил Писмо вх. № [ЕГН]/07.12.2020 г.; Писмо изх. № [ЕГН]/22.12.2020 г.; Заявление за проучване № [ЕГН]/18.09.2020 г.; Скица за проектиране № УТИД-04-01-276/26.08.2020 г.; Виза за проектиране изх. № УТИД-04-02-55(1)/14.09.2020 г.; Скица № 15-748833-18.08.2020 г.; Одобен ПУП-ПЗ, съгл. З-д № 459/16.07.2020 г.; Нотариален акт № 130, том 1, дело № 276/1994 г.; Пълномощно от 26.10.2020 г.; Удостоверение УТИД-04-36-95(1)/20.11.2020 г.; Удостоверение УТИД-04-36-94(1)/20.11.2020 г. и Становище № [ЕГН]/24.09.2020 г.

На 05.02.2021 г. на основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 КЕВР е изпратила до

[фирма] подадената жалба за представяне на становище.

В становището си [фирма] твърди, че след получено на 18.09.2020 г. Заявление за проучване на условията за присъединяване на Ф. 30 kWp, предвидена за изграждане върху покрив на съществуваща постройка и върху имот, находящ се в ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място], е издадено Становище изх. № [ЕГН]/24.09.2020 г. с условията за присъединяване. В него е записано, че се издава на основание чл. 56 от Наредба № 6 от 24 февруари 2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6) без преференции по чл. 31 и чл. 32, съгл чл. 25, ал. 1 ЗЕВИ. Причината за това според [фирма] е, че заявителят не е предоставил документи, удостоверяващи, че ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място] „попада в урбанизирана територия, т.е. дали цялата територия е в регулационни граници на населеното място по смисъла на § 5, т. 8 от ДР на ЗУТ“.

На 14.04.2021 г. е проведено закрито заседание на КЕВР, на което е разгледана административна преписка, образувана по жалба с вх. № Е-11Т-00-2/27.01.2021 г., подадена от Т. П. М. и е взето атакуваното решение, обективиран впоследствие в Решение № Ж-283 от 14.04.2021 г. – предмет на настоящото производство. Със същото са дадени задължителни указания на [фирма]: 1. в седемдневен срок след получаване на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II, при условията по чл. 24, т. 1 ЗЕВИ и с преференции по чл. 31 и чл. 32 ЗЕВИ н г-н Т. П. М. за присъединяване на Ф. 30 kWp, предвидена за изграждане в ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място] и 2. в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

За разкриване на обективната истина в хода на съдебното производство е издадено съдебно удостоверение на представителя на разпределителното дружество, по силата на което да се снабди с доказателства от [община] дали процесният имот попада в урбанизирана територия. По делото е постъпило Писмо изх. № 546/1/22.02.2022 г., с което зам.-кметът на [община] В. е предоставил следната информация: 1. Територията, представляваща съвкупност от поземлени имоти около ПИ с идентификатор 72343.503.5179, м. С., [населено място], не представлява урбанизирана територия; 2. За тази територия няма одобрен подробен устройствен план /регулационен план/; 3. ПИ с идентификатор 72343.503.5179 е с променено предназначение на земеделска земя при условието на чл. 50, ал. 6 от ППЗОЗЗ. Същият има статут на урбанизирана територия, но не попада в строителните граници Зона за отдих „С.“, [населено място], обл. Л., респ. в граници по регулационен план зоната за отдих, одобрен със Заповед № 285/1991 г.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от страна с активна процесуална легитимация срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и пред надлежния съд, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт – Решение № Ж-283 от 14.04.2021 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, като в съответствие с ал. 5, когато Комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, като Комисията по реда на чл. 22, ал. 5 ЗЕ е дала указания на разпределителното дружество. Съдът намира, че решението е постановено в съответствие с административнопроизводствените правила. В тази връзка възраженията на жалбоподателя, че Комисията е наложила ПАМ по см. на чл. 201, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗЕ следва да се оставят без уважение като неоснователни.

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Според чл. 24, т. 1 ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 (общият ред) не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл. 31 и чл. 32. В настоящия случай спорът по делото е дали процесната Ф. е изградена върху недвижим имот, който попада в урбанизирана територия, за да ползва преференциални цени за изкупуване на ел. енергията, която произвежда.

Основното предназначение на територията се определя от концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове. Според основното им предназначение, определено с устройствените схеми и планове, териториите в страната са /чл. 7 и чл. 8 от Закона за устройство на територията (ЗУТ)/: урбанизирани територии (населени места и селищни образувания); земеделски територии – за обработваеми земи (ниви, овощни и зеленчукови градини, лозя, ливади и други) и необработваеми земи (пасища, скатове, дерета, оврази и други); горски територии; защитени територии; нарушени територии за възстановяване; територии, заети от води и водни обекти; и територии на транспорта. В § 5, т. 6 ДР на ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието „територия на населено място“, като селищна територия, обхваната от границите му (строителни граници), определени с устройствен план, без да се включва землището. На свой ред, понятието "землище" е легално дефинирано в § 1, т. 8 от ДР на Закона за административно-териториалното

устройство на Република България, като съвкупност от поземлени имоти, принадлежащи към дадено населено място. Съпоставката на двете правни понятия установява, че урбанизираната територия е по-тясно понятие, тъй като включва само имотите в строителните граници на населените места. Землището на свой ред е по-широко понятие и включва както урбанизираните, така и останалите територии, между които и земеделските такива. Съвместното разглеждане на разпоредбите показва, че под урбанизирани територии следва да се разбират териториите в строителните граници на населените места или селищните образувания. В тях не се включват земеделските имоти, които са част от землището, но са извън територията на населеното място по смисъла на ЗУТ. Урбанизираната територия е обективно обусловена от строителните граници и не се влияе от предназначението на отделните поземлени имоти.

В настоящия случай от представените по делото доказателства се установява, че процесният поземлен имот с идентификатор № 72343.503.5179. м. С., [населено място] не представлява урбанизирана територия. За тази територия няма одобрен подробен устройствен план (регулационен план). Имотът е с променено предназначение на земеделската земя при условието на чл. 50, ал. 6 от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи. Същият има статут на урбанизирана територия, но не попада в строителните граници Зона за отдих „С.“, [населено място], обл. Л., респ. в граници по регулационен план зоната за отдих, одобрен със Заповед № 285/1991 г. За понятието „строителни граници“ легална дефиниция няма, но то реферира към понятието „територия на населено място“ по смисъла на § 5, т. 6 от ДР на ЗУТ. В теорията се приема, че строителната граница на населено място е границата, определена с устройствен план – общ или подробен, която разграничава урбанизираната територия на населеното място от неговото землище. В този смисъл съдът изрично отбелязва, че строителните граници не се обвързват непременно с наличието на ПУП, въз основа на който план се предвижда и разрешава строителството, т.е. за понятието „строителни граници“ не следва да се съди само от възможността за застрояване. Строителните граници могат да бъдат очертани и с общ устройствен план, който в този случай ще ги отграничи от землището на населеното място.

По аргумент от горното, за понятието – урбанизирана територия, следва да се приеме, че това е територията, заключена в строителните граници. В този смисъл, урбанизирана територия и строителни граници се явяват синонимни понятия. Разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ въвежда конкретно изискване към вида територия, в която се намира сградата, върху която ще се изгради Ф., а не към предвидения начин на трайно ползване на имота, който в случая е ирелевантен.

С оглед изложеното и доколкото се установи, че недвижимият имот не попада в територия, заключена в строителни граници, очертани в общия устройствен план, то същият не може да се счита за имот, разположен в урбанизирана територия и спрямо него не е възможно да се приложи правилото на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ.

КЕВР е приложила материалния закон неправилно, поради което процесното решение следва да се отмени.

По разноските по производството:

С оглед изхода на делото и заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото съдебни разноски, такива следва да се присъдят със съдебното решение в размер на общо 200 лева, от които 50 лева – представляващи платена държавна такса и 150 лева юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] (сегашно наименование [фирма]), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], Решение № Ж-283/14.04.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката вр. с чл. 22, ал. 1, т. 5 от Закона за енергетиката се дадени следните задължителни указания на [фирма]: 1. в седемдневен срок след получаване на решението [фирма] да издаде становище с посочени условия за присъединяване съгласно Наредба № 6, Глава пета, Раздел II, при условията по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) и с преференции по чл. 31 и чл. 32 ЗЕВИ н г-н Т. П. М. за присъединяване на Ф. 30 kWp, предвидена за изграждане в ПИ с идент. № 72343.503.5179, м. С., [населено място]; 2. в седемдневен срок след приключване на дейностите по т. 1 [фирма] да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по посочената жалба съобразно дадените в мотивите на решението указания.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма] (сег. наименование [фирма]), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], сума в размер 200 (двеста) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: